

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **ČSAD Ústí nad Orlicí, a.s.,** se sídlem Třebovská 330, Ústí nad Orlicí, zastoupený JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2016, č. j. 62 Af 67/2015 - 236,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se účastnil zadávacího řízení na nadlimitní veřejnou zakázku „*Výběr dopravců pro uzavření smluv o veřejných službách v přepravě cestujících ve veřejné linkové osobní dopravě v rámci IDS JMK – oblast Jihovýchod*“, ze kterého byl zadavatelem vyloučen. Stěžovatel v rámci zadávacího řízení podal dne 10. 6. 2013 návrh směřující proti jeho vyloučení z účasti v zadávacím řízení (dále jen „návrh I.“) a dne 27. 6. 2013 návrh na přezkoumání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky (dále jen „návrh II.“). V souvislosti s podanými návrhy složil stěžovatel dne 10. 6. 2013 toliko kauci ve výši 100 000 Kč. Žalovaný stěžovatele vyzval v usnesení ze dne 24. 6. 2013, č. j. ÚOHS-S363/2013/VZ-11626/2013/522/Ash (potvrzeném rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R203/2013/VZ-2201/2013/310/JHr), k doplacení kauce za návrh I. ve výši 1 900 000 Kč podle § 115 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v relevantním znění (dále jen „ZVZ“), a v usnesení ze dne 10. 7. 2013, č. j. ÚOHS-S408/2013/VZ-12576/2013/522/ASh (potvrzeném rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R214/2013/VZ-2231/2013/310/JHr), k úhradě

kauce za návrh II. ve výši 2 000 000 Kč. Stěžovatel kauce v celkové výši 3 900 000 Kč *„z procesní opatrnosti“* doplatil. Žalovaný o návrhu I. a II. meritorně nerozhodl, neboť tato řízení byla zastavena pro zjevnou bezpředmětnost usnesením ze dne 4. 12. 2013, č. j. ÚOHS-S363,S408/2013/VZ-18851/2013/510/ASh, protože zadavatel v srpnu 2013 uzavřel smlouvy s uchazeči, jejichž nabídky v předmětné části veřejné zakázky byly vybrány jako nejvhodnější. Usnesení o zastavení řízení potvrdil předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 6. 10. 2014, č. j. ÚOHS-R2/2014/VZ-18054/2014/321/PMa. Žaloba proti posledně zmíněnému rozhodnutí předsedy žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 3. 12. 2015, č. j. 62 Af 104/2014 - 247; rovněž kasační stížnost proti citovanému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 276/2015 - 157 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[2] Žádostí ze dne 1. 7. 2014, tj. před vydáním rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 6. 10. 2014, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno usnesení o zastavení řízení o návrzích I. a II. pro zjevnou bezpředmětnost, se stěžovatel domáhal vrácení přeplatku na *„…nezákonně vyměřené kauci ve výši 3.900.000,- Kč, který Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Společnosti* [stěžovateli] *již téměř rok neoprávněně zadržuje, a to včetně úroků ve výši 14,05 % z částky 1.900.000,- Kč od 1. 7. 2013 do zaplacení a z částky 2.000.000,- Kč od 15. 7. 2013 do zaplacení…“*. Žalovaný žádost stěžovatele o vrácení přeplatku rozhodnutím ze dne 2. 9. 2014, č. j. ÚOHS-V130/2014/VZ-18518/2014/542/JVo, zamítl. Dne 6. 11. 2014 byla kauce v celkové výši 4 000 000 Kč vrácena stěžovateli z důvodu nabytí právní moci rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 6. 10. 2014 o zastavení řízení.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2014 podal stěžovatel rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 15. 5. 2015, č. j. ÚOHS-R333/2014/VZ-7657/2015/323/MOd, zamítl a potvrdil tak rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku na kauci.

[4] Proti rozhodnutí předsedy stěžovatele ze dne 15. 5. 2015 podal stěžovatel žalobu u krajského soudu, který ji rozsudkem ze dne 6. 10. 2016, č. j. 62 Af 67/2015 - 236, zamítl.

[5] Krajský soud dovodil, že zadavatel jako nabídkovou cenu pro jednotlivé části veřejné zakázky určil součin ceny za 1 vozokilometr a předpokládaného ročního nájezdu (počtu vozokilometrů) dle typu autobusu (*„malý“*, *„klasický“*, *„velký“*), to vše s navýšením o koeficient maximálního možného navýšení výkonu (1,20 – 1,25). Schéma výpočtu nabídkové ceny v příloze 8.1 zadávací dokumentace přitom nedávalo žádný prostor k nejasnostem o způsobu konstrukce nabídkové ceny. Cena za 1 vozokilometr tvoří pouze základ nabídkové ceny a až v kombinaci s dalšími prvky (předpokládaný roční nájezd a maximální možné navýšení ročního výkonu) dává základ nabídkové ceně, jež byla předmětem hodnocení v jednom z dílčích hodnotících kritérií. Podle názoru krajského soudu takto stanovená nabídková cena (jako dílčí hodnotící kritérium) umožňovala porovnání nabídek jednotlivých uchazečů k okamžiku hodnocení nabídek, zároveň pro všechny uchazeče byly nastaveny shodné podmínky, jež jimi byly i shodně interpretovány. Nelze ani dovodit, že by takto nastaveným způsobem zpracování nabídkové ceny a hodnocením nabídek mělo dojít k jakémukoli „pokřivení“ pravidel soutěže o získání veřejné zakázky. Krajský soud uvedl, že vzhledem k tomu, že nabídková cena stěžovatele

byla při podání návrhů I a II známa a zároveň nabídková cena nebyla stanovena jako cena za jednotku plnění ve smyslu § 115 odst. 1 ZVZ, bylo namístě výši kauce stanovit jako 1% z nabídkové ceny stěžovatele. Nemůže být přitom přijatelný takový postup, aby nabídková cena byla vypočtena podle jedněch pravidel a kauce, která vychází podle § 115 odst. 1 ZVZ právě z nabídkové ceny, podle pravidel jiných. Uvedené platí podle krajského soudu rovněž ve vztahu k nyní projednávané věci, přičemž bylo třeba zohlednit změnu v § 115 odst. 1 ZVZ po účinnosti novely provedené zákonem č. 55/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Mechanismus výpočtu kauce byl uvedenou novelou upřesněn tak, že kauce ve výši 1% se počítá z nabídkové ceny za celou dobu plnění veřejné zakázky. V nyní projednávané věci uvedené znamená, že pro určení základu, ze kterého se určuje kauce (1% z tohoto základu), je rozhodná nabídková cena stěžovatele. Nabídková cena stěžovatele pokrývá pouze období jednoho roku, zatímco celá doba plnění veřejné zakázky je 10 let (od 15. 12. 2013 do dne předcházejícího termínu celostátní změny jízdních řádů v prosinci 2023, nejpozději však do 31. 12. 2023), a proto bylo nutné nabídkovou cenu stěžovatele pro zjištění základu kauce vynásobit hodnotou „10“. Žalovaný tedy podle krajského soudu postupoval v souladu se ZVZ, pokud v souvislosti s podáním návrhu I stanovil kauci ve výši 2 000 000 Kč, resp. po stěžovateli vyžadoval doplacení části kauce ve výši 1 900 000 Kč, neboť základ pro výpočet kauce byl 2 513 338 110 Kč (251 333 811 x 10). Krajský soud rovněž k námitkám stěžovatele dovodil, že v projednávané věci nelze na nabídkovou cenu nelze hledět jako na cenu pouze modelovou, která by neodrážela reálný předpoklad ceny plnění, byť se zohledněním možné (předem ze strany zadavatele avizované) změny v závislosti na reálném proběhu kilometrů v době plnění.

[6] Dále krajský soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že vždy, kdy nelze předem přesně vymezit skutečný rozsah plnění veřejné zakázky a cena za plnění je fakticky odvozena od jednotkové ceny, je nutné pro účely kauce věc posuzovat tak, že není možné stanovit nabídkovou cenu a kauce by měla být stanovena ve výši 100 000 Kč. Krajský soud souhlasil se žalovaným, který vycházel z nabídkové ceny, jak ji stanovil zadavatel v zadávací dokumentaci, a jak byla předmětem hodnocení v příslušném dílčím hodnotícím kritériu. Dále krajský soud dovodil, že za tohoto stavu není třeba se z pohledu správné aplikace § 115 odst. 1 ZVZ zabývat charakterem smlouvy, tj. tím, zda jde o smlouvu rámcovou či nikoli. Postup žalovaného v otázce stanovení samotné výše kauce v nyní projednávané věci tedy nebyl v rozporu s § 115 odst. 1 ZVZ.

[7] Krajský soud rovněž neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že se žalovaný měl odchýlit od své předchozí rozhodovací praxe, neboť v obdobných věcech měla být kauce stanovena ve výši 100 000 Kč. Podle názoru krajského soudu se nejednalo o věci obdobné, ale skutkově odlišné.

[8] K námitce, v níž stěžovatel namítal nezákonnost vyměření kauce ve výši 2 000 000 Kč v souvislosti s návrhem II., neboť pro totožné pochybení zadavatele již uhradil kauci v řízení o návrhu I. a v rámci jednoho zadávacího řízení v součtu uhradil 4 000 000 Kč, přestože ZVZ stanoví maximální výši kauce 2 000 000 Kč, krajský soud s odkazem na znění § 115 odst. 1 ZVZ konstatoval, že argumentace stěžovatele neodpovídá textu tohoto ustanovení ani smyslu kauce. Krajský soud rozvedl, že zadávací řízení je

řetězícím se procesem, přičemž úspěšnost uchazečů (s námitkami a následně s návrhy) v jednotlivých fázích zadávacího procesu nemusí být nutně provázána. Povinnost uhradit kauci je spojena s okamžikem podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele (ve vztahu ke každému návrhu pak kauce může mít zcela samostatný osud) a na tom nic nemění ani možnost správní řízení zahájená na základě jednotlivých návrhů v jejich průběhu spojit.

[9] Nález Ústavního soudu ze dne 7. 6. 2011, sp. zn. II. ÚS 2780/10, na který odkazuje žalobce, neshledal ve vztahu k nyní posuzované věci krajský soud příléhavý, neboť se týkal poplatkové povinnosti v situaci, která se Ústavnímu soudu jevila jako nespravedlivá. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že je sice nepřípustné, aby z důvodu nepřiměřeně vysoké celkové kauce či jiných procesních překážek byl ztížen přístup navrhovatele k efektivnímu přezkumu zadávacího řízení (kupř. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 62 Af 57/2010 - 535), ale výjimka z povinnosti uhradit kauci za každý jednotlivý návrh by mohla být odůvodněna velmi specifickými okolnostmi spojenými s postupem zadavatele, který by svými postupnými kroky zřetelně ztěžoval přístup k efektivnímu přezkumu svých úkonů, či hrubým nepoměrem součtu jednotlivých kaucí a hodnotou plnění, jež je veřejnou zakázkou, popř. jinými obdobnými specifickými důvody. O takový případ se však v projednávané věci dle názoru krajského soudu nejedná.

[10] Jestliže tedy žalovaný složení kauce požadoval ve vztahu k oběma návrhům, nepostupoval dle názoru krajského soudu v rozporu se ZVZ. „Zpoplatnění“ obou postupných návrhů, z nichž jeden směřoval proti vyloučení uchazeče a druhý k hodnocení nabídek a výběru nejvhodnější nabídky (bez vyloučeného uchazeče), se podle krajského soudu nedostalo ani do rozporu s čl. 1 odst. 3 směrnice Rady 89/665/EHS ze dne 21. 12. 1989.

[11] Důvodným neshledal krajský soud ani odkaz stěžovatele na rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-61/14, *Orizzonte Salute*, neboť vícenásobné uložení poplatků, za něž by analogicky bylo možné pokládat rovněž kauci, je možné tehdy, jestliže se předměty přezkumných řízení v rámci téhož zadávacího řízení dostatečně odlišují. O takový případ se podle krajského soudu jedná také v nyní projednávané věci.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[12] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně vyložil a aplikoval § 115 odst. 1 ZVZ a některé své závěry odůvodnil nedostatečně nebo vůbec.

[13] Stěžovatel nejprve zrekapituloval svůj náhled na průběh zadávacího řízení, řízení před žalovaným a souvisejících řízení před soudy ve správním soudnictví. Uvedl, že zásadní otázkou je posouzení, co je třeba v dané věci považovat za nabídkovou cenu, která je ve smyslu § 115 odst. 1 ZVZ základem pro vyměření výše kauce v řízení vedeném u žalovaného. Podle stěžovatele v daném případě předmět veřejné zakázky neumožňoval stanovit přesnou výši nabídkové ceny, kterou zadavatel měl plnit za poskytované služby, neboť v době zahájení zadávacího řízení, ani v okamžiku uzavření smlouvy o veřejných službách (uzavírané mezi zadavatelem a vybraným uchazečem) nebyl znám počet

kilometrů, který vybraný uchazeč pro zadavatele skutečně „odjezdí“. Nadto byla nabídková cena stanovena jako cena za jednotku plnění (jeden vozokilometr), přičemž smlouva o veřejných službách má charakter rámcové smlouvy a nabídkovou cenu definuje jako cenu za vozokilometr. Stěžovatel tedy měl zaplatit kauci ve výši 100 000 Kč, nikoliv 4 000 000 Kč ve smyslu § 115 odst. 1 věty druhé ZVZ. Stěžovatel má proto nárok na vrácení přeplatku na kaucích, a rovněž na úhradu úroku podle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „daňový řád“).

[14] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně definoval nabídkovou cenu, pokud konstatoval, že ta je jednoznačně stanovena v bodě 7.3 zadávací dokumentace (Základní požadavky zadavatele na zpracování nabídkové ceny) a v příloze 8.1 (Formulář - Prohlášení o nabídkové ceně). Podle krajského soudu tvoří cena za jeden vozokilometr pouze základ nabídkové ceny a až v kombinaci s dalšími prvky (předpokládaný roční nájezd a maximální možné navýšení ročního výkonu) dává základ nabídkové ceně, jež byla předmětem hodnocení v jednom z dílčích kritérií. Krajský soud vychází z pouhého formálního označení částky zadavatelem v zadávací dokumentaci jako nabídkové ceny, přestože z předmětu plnění veřejné zakázky a způsobu konstrukce ceny za plnění zakázky je zjevné, že takto pojatá cena není nabídkovou cenou, ale pouze cenou modelovou. Žalovaný a krajský soud nehodnotili jednotlivé části zadávací dokumentace v jejich vzájemné souvislosti. Přílohou 10.1 zadávací dokumentace byl závazný návrh smlouvy o veřejných službách, kde je zakotvena definice nabídkové ceny, kterou se rozumí cena za jeden vozokilometr. Přitom z rozsudku krajského soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 62 Ca 18/2006 - 79, plyne, že nabídkovou cenou je cena, za kterou se uchazeč ve své nabídce zavázal realizovat předmět plnění veřejné zakázky. Z návrhu smlouvy o veřejných službách neplyne, že by se uchazeči zavazovali poskytovat své služby za „celkovou nabídkovou cenu“ (tj. modelovou cenu, jejíž výpočet zadavatel po uchazečích vyžadoval). Naopak je ve smlouvě o veřejných službách stanoveno, že zadavatel se zavazuje platit vybranému dopravci odměnu odpovídající součinu jednotkové ceny za jeden kilometr a skutečně ujetého počtu kilometrů, který zatím není znám. Krajský soud konstatoval, že v návrhu smlouvy se uplatnil odlišný význam termínu nabídková cena, což však nic nemění na závěru, že termín nabídková cena ve smyslu dílčího hodnotícího kritéria byl pro účely zadávacího řízení zadavatelem definován jednoznačně v bodu 7.3 a příloze 8.1 zadávací dokumentace. Krajský soud nezdůvodnil, proč dává přednost termínům použitým zadavatelem v jedné části zadávací dokumentace oproti jiné části. Podle stěžovatele musela být nabídkovou cenou cena jednotková, tj. cena za jeden vozokilometr, kterou uchazeči primárně udávali a vyplňovali do předepsaných tabulek. Právě touto jednotkovou cenou se nabídky jednotlivých uchazečů lišily, uchazeči ji sami kalkulovali a vyhodnocovali. Ostatní údaje včetně výsledné „nabídkové ceny“ byly jen jednoduchou matematickou operací - součinem nabídkové ceny za jeden vozokilometr a zadavatelem předpokládaného (ne však skutečného) počtu najetých kilometrů s navýšením o koeficient maximálního možného navýšení výkonu. Zadavatel však musel vycházet z nabídkové ceny v podobě ceny za jeden vozokilometr, jak ji uvedli jednotliví uchazeči. „Nabídková cena“ uvedená v tabulkách na základě předepsaného výpočtu nebyla cenou, kterou měl zadavatel platit za poskytnuté služby, ale jednalo se o cenu modelovou, která se ve smlouvě o veřejných službách vůbec nevyskytuje (neboť vybraní uchazeči pro jednotlivé části se za tuto cenu nezavazovali veřejnou zakázku realizovat). Není správný rovněž argument krajského soudu, že

nabídkovou cenu pro účely vyměření kauce je třeba chápat jako celkovou nabídkovou cenu také z toho důvodu, že umožňovala porovnání všech nabídek jednotlivých uchazečů. Stejně spravedlivé by bylo porovnání ceny za jeden vozokilometr. Podle stěžovatele definice nabídkové ceny ve smlouvě o veřejných službách, jež byla součástí zadávací dokumentace, mnohem lépe a věrněji představuje nabídkovou cenu, kterou uchazeči o veřejnou zakázku předkládali, než cena modelová na základě výpočtu modelových dat, jež neodpovídala ceně skutečné, natož ceně, za kterou uchazeči chtěli realizovat veřejnou zakázku.

[15] Krajský soud podle stěžovatele nelogicky klade rovnítko mezi neurčitý počet kilometrů, které by se měly v rámci plnění veřejné zakázky „odjezdit“, a cenu za jeden vozokilometr, jež je z důvodu jejích možných změn v závislosti na vnějších vlivech podle soudu také neurčitá. Není správný argument krajského soudu, že v pojetí stěžovatele by také samotná nabídková cena za jeden vozokilometr byla modelová, neboť čl. 3 vzorové smlouvy o veřejných službách obsahuje algoritmus upravující cenu za jeden vozokilometr v závislosti na vnějších (v době podání a hodnocení nabídek neznámých) vlivech. Úprava ceny za jeden vozokilometr se v tomto ohledu odvíjí od objektivních vnějších skutečností (např. změna indexu spotřebitelských cen, průměrné ceny motorové nafty atd.) tak, aby zůstala po celou dobu plnění relativně stejná. Jednotková nabídková cena je tedy stabilní a předvídatelná. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2013, č. j. 2 Afs 4/2013 - 57, není přiléhavý.

[16] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle něhož byla nabídková cena za předmět plnění zjistitelná na základě předpokládaného objemu plnění, který zadavatel odvodil od opakované poptávky v minulosti po témže plnění, a že se tedy nemůže jednat o situaci, kdy nelze předem přesně vymezit rozsah plnění. Krajský soud zaujal nepřípustně extenzivní výklad § 115 odst. 1 ZVZ; první větu citovaného ustanovení nelze aplikovat, je-li nabídková cena za celou dobu plnění toliko odhadnuta nebo předpokládána, tedy je modelová. Jediným směrodatným a ze strany smluvních stran neměnným údajem byla cena za jeden vozokilometr, což pro naplnění hypotézy § 115 odst. 1 věty první ZVZ nepostačí. Pokud by to bylo postačující, pak by kauce musela být vypočtena jako 1 % z nabídkové jednotkové ceny. Uložení kauce dle věty první citovaného ustanovení nelze zdůvodnit ani tak, že u plnění, které má probíhat delší časový úsek, lze rozumně předpokládat průběžnou úpravu parametrů ovlivňujících cenu plnění. Krajský soud takovým argumentem připouští, že cena za kompletní výsledné plnění veřejné zakázky není pevně daná a v době vzniku povinnosti zaplatit kauci ani zjistitelná. Nastavení pravidel hodnocení parametrů není východiskem pro stanovení kauce podle § 115 odst. 1 ZVZ. Delší charakter doby plnění naopak spíše směřuje k aplikaci § 115 odst. 1 věty druhé ZVZ, neboť u delšího smluvního vztahu lze předpokládat rámcový charakter uzavírané smlouvy a cenu odvozenou od jednotkových cen. Smlouva o veřejných službách je rámcovou smlouvou, podle které mají být plněny dílčí realizační smlouvy. Zadavatel ve vyjádření k návrhu stěžovatele na přezkum úkonu ze dne 20. 6. 2013 konstatoval, že reálná cena za plnění předmětu veřejné zakázky bude vycházet až z definitivních jízdních řádů. Předseda žalovaného v bodě 47. rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015 vztahujícího se k téže veřejné zakázce ve věci uchazeče TRADO BUS uvedl, že z podstaty rámcové smlouvy, jež byla předmětem veřejné zakázky, vyplývá, že cena, kterou se jedna strana zavazuje zaplatit,

odpovídá dodanému plnění dopředu neznámé četnosti za dopředu sjednanou jednotkovou cenu; skutečná cena, jež bude zaplacena, je tedy neznámá.

[17] Stěžovatel dále namítl, že žalovaný postupoval v rozporu se svou dosavadní rozhodovací praxí, neboť v dřívějších skutkově obdobných věcech (předmětem byly veřejné zakázky na rámcové smlouvy) uložil kauci za návrh ve výši 100 000 Kč. Jedná se o rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č. j. ÚOHS-S353/2009/VZ-2312/2010/540/DCh, a ze dne 7. 10. 2013, č. j. ÚOHS-S452/2013/VZ-18300/2013/521/VSt. V prvním případě byla uzavírána rámcová smlouva na právní služby. V druhém případě se jednalo o zajištění dopravní obsluhy Ústeckého kraje veřejnou linkovou dopravou, kde byla nabídková cena stanovena za jeden ujetý kilometr. Rozdíl oproti nyní projednávané věci je pouze v tom, že v tomto případě se provedla ona jednoduchá matematická operace, tj. vynásobení nabídkové ceny předpokládaným počtem kilometrů. Postup žalovaného je diskriminační, nezákonný a protiústavní. Pokud v druhém případě nemusela výše kauce korespondovat s rozsahem a významem konkrétní veřejné zakázky a reálnou hodnotou plnění, k němuž zakázka směřuje, lze přístup krajského soudu považovat za nekonzistentní.

[18] Podle stěžovatele tedy (i) nabídková cena za kompletní plnění nebyla v době hodnocení nabídek podaných uchazeči v rámci zadávacího řízení známá a nebylo ji možné stanovit, (ii) jako nabídkovou cenu je v daném případě nutné vnímat cenu jednotkovou, tj. cenu za jeden vozokilometr, přičemž definice je výslovně uvedena ve smlouvě o veřejných službách, která je součástí zadávací dokumentace, a (iii) smlouva o veřejných službách je rámcovou smlouvou. Proto byly splněny podmínky pro stanovení kauce podle § 115 odst. 1 věty druhé ZVZ.

[19] Stěžovatel dále nesouhlasí s posouzením významu smlouvy o veřejných službách krajským soudem. Závěr krajského soudu, že termín nabídková cena ve smyslu dílčího hodnotícího kritéria je pro účely zadávacího řízení zadavatelem definován v bodu 7.3 a příloze 8.1 zadávací dokumentace, je v rozporu s provedeným dokazováním, účelový a nepřezkoumatelný. Čl. 7.3 zadávací dokumentace totiž žádnou definici nabídkové ceny neobsahuje. Krajský soud pominul, že naopak smlouva o veřejných službách používá pojem nabídkové ceny v čl. 3 a v čl. 1.1 jej výslovně definuje. Totéž platí o právním závěru, že návrh smlouvy o veřejných službách je pouze *„součástí smluvního instrumentária pro samotné plnění veřejné zakázky“*. Návrh smlouvy o veřejných službách je nedílnou součástí zadávací dokumentace a klíčovým právním jednáním; pojmy ve smlouvě používané a závazky z ní vznikající utvářejí veřejnou zakázku jako právní poměr mezi zadavatelem a uchazečem, včetně závazku zaplatit cenu za poskytnuté plnění. Nemůže rozumně platit, že pro stanovení skutečné nabídkové ceny je důležitější hodnota, jež je výsledkem zadavatelem stanovené matematické operace sloužící k hodnocení nabídek, než hodnota, kterou se zadavatel skutečně zavazuje platit. Pojem nabídkové ceny musí mít význam ceny, za kterou uchazeč nabízí poskytnutí svého plnění a kterou se v případě akceptace nabídky (uzavření smlouvy) zadavatel zavazuje zaplatit. Na tom nic nemění, že v praxi se nabídková cena dosazuje do vzorce, který zohledňuje předpokládaný, ale nejistý průběh a objem plnění. Krajský soud zaměňuje nabídkovou cenu, za kterou je uchazeč připraven plnit a je

předmětem hodnocení, s hypotetickou celkovou cenou, který je výsledkem modelového výpočtu, do kterého vstupuje nabídková cena jako jedna z proměnných.

[20] Stěžovatel dále namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, rozporuplný a nesrozumitelný. Stěžovateli není zřejmé, co krajský soud zamýšlel následujícím konstatováním: *„Podle zdejšího soudu je totiž rozdíl mezi jednotkovou nabídkovou cenou a nabídkovou cenou za zadavatelem reálně předpokládaný objem plnění, který vychází z jednotkové ceny, kdy předpokládaný objem plnění je stanoven na základě opakované poptávky po témže plnění a sám o sobě nepředstavuje exces.“* Rovněž je nesrozumitelný navazující závěr krajského soudu, že *„v případě kontraktace plnění, které má pak probíhat po delší časový úsek, je rozumný důvod předpokládat průběžnou úpravu parametrů ovlivňujících cenu plnění; proto samotné nastavení pravidel hodnocení, na něž je výše kauce navázána, zdejší soud nevnímá nikterak excesivně*“. Podle stěžovatele není jasné, v jakém ohledu má uvedené odůvodňovat rozdíl mezi různými případy smluv, u nichž je za plnění placeno na základě jednotkových cen podle skutečně poskytnutého objemu plnění. Excesivnost hodnocení stěžovatel vůbec nenamítal. Rozporuplné je dle stěžovatele rovněž konstatování krajského soudu, že *„porovnával nabídkové ceny podle úvodních předpokladů zadavatele (základní nabídkové ceny) a skutečně uhrazené ceny za rok 2014 ve všech dvaceti částech veřejné zakázky a dospěl k závěru, že nejvyšší rozdíl dosáhl 7 %, v průměru za všechny části veřejné zakázky jde pak o rozdíl ve výši 2 %. Nabídkové ceny se tedy v principu neodlišovaly od výše plnění.“* Naopak bylo prokázáno, že nabídkové ceny se podstatně odlišovaly v řádech několika stovek tisíců Kč ročně.

[21] Stěžovatel rovněž uvedl, že krajský soud nepřípustně dotváří obsah § 115 odst. 1 ZVZ, pokud uvádí, že výše kauce by s ohledem na její význam měla korespondovat s rozsahem a významem konkrétní veřejné zakázky a měla by se v ní odrážet reálná hodnota plnění, k němuž zadávací řízení směřuje, a proto není třeba se z pohledu správné aplikace § 115 odst. 1 ZVZ zabývat charakterem smlouvy, tj. je-li rámcovou či nikoli. V citovaném ustanovení se přitom podle stěžovatele neuvádí, že by kauce měla korespondovat s rozsahem a významem veřejné zakázky. Naopak je zde stanovena exaktní výše kauce bez možnosti diskrece žalovaného. Podle stěžovatele upravuje § 115 odst. 1 věta druhá ZVZ speciální způsob určení výše kauce u rámcových smluv. Krajský soud posoudil věc nesprávně a nedostatečně zjistil skutkový stav, pokud se podle svého výslovného vyjádření nezabýval tím, zda se u smlouvy o veřejných službách jedná o smlouvu rámcovou.

[22] Dále stěžovatel namítl nesprávné posouzení otázky, zda měl povinnost zaplatit kauci za návrh II. Podle jeho názoru jej tato povinnost nestíhala, neboť již složil kauci za návrh I., přičemž i kdyby kauci byl povinen složit, pak podle § 115 odst. 1 věty druhé ZVZ ve výši 100 000 Kč, nikoliv 2 000 000 Kč. Stěžovatel podal u žalovaného dva návrhy na přezkoumání úkonů zadavatele, oba se však týkaly téhož pochybení, tj. nezákonného vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení. V důsledku prvního nezákonného rozhodnutí (vyloučení stěžovatele) došlo k druhému nezákonnému rozhodnutí (výběr nejvhodnější nabídky), neboť stěžovatel by dle svých výpočtů byl vítězným uchazečem nejméně ve vztahu k částem 8-10, 13-16 a 18-20 veřejné zakázky. Je nesprávný názor krajského soudu, že je na navrhovateli, zda napadne pouze jeden úkon v zadávacím řízení a bude spoléhat, že také následné úkony budou žalovaným zrušeny. Aktuální rozhodovací praxe žalovaného je

totiž taková, že nebrání-li se uchazeč vůči některému úkonu, pak žalovaný odmítá takový navazující úkon přezkoumat. O tom, že bylo pochybení napadené v návrzích I. a II. identické, svědčí, že žalovaný vzápětí po úhradě kauce obě věci spojil do jednoho řízení. Krajský soud zcela pominul, že byly napadeny dva na sebe navazující úkony, kde nezákonnost druhého byla přímým následkem nezákonnosti prvního. Česká právní úprava neumožňuje bránit se proti jednomu pochybení při posouzení nabídky jedním návrhem, neboť námitky a návrhy musí směřovat proti úkonům zadavatele. Přitom je zachována jednota veřejné zakázky, namítaného pochybení i důsledků, které pochybení vyvolalo, byť úkonů zadavatele je formálně více. Je nepřiměřené, aby v dané situaci platil uchazeč kauci dvakrát [v této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 6. 10. 2015, *Orizzontale Salute*, C-61/14, EU:C:2015:655, dostupný na www.curia.eu]. Podle stěžovatele je dvojí vyměření kauce v rozporu s účelem § 115 odst. 1 ZVZ, stejně jako se základními zásadami správního řízení [§ 2 odst. 3, 4, § 6 a § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)]. Nelze argumentovat ani přiměřeností kauce vzhledem k celkovým nabídkovým cenám a tím, že žalovaný uložením kauce nezamýšlel ztížit přístup stěžovatele k přezkumu úkonů zadavatele. Stěžovatel je opačného názoru, přičemž kauce ve výši 4 000 000 Kč je podstatným zásahem do cash-flow také u ekonomicky silné společnosti.

[23] Stěžovatel shrnul, že krajský soud měl konstatovat, že částka ve výši 3 900 000 Kč představuje přeplatek na kauci uhrazené stěžovatelem a rozhodnout o jejím vrácení spolu s úrokem ve výši 14,05 % z částky 1 900 000 Kč od 1. 7. 2013 do zaplacení a z částky 2 000 000 Kč od 15. 7. 2013 do zaplacení. Vrácení částky 4 000 000 Kč na účet stěžovatele dne 6. 11. 2014 z jiného důvodu nic nemění na nezákonnosti napadených rozhodnutí.

[24] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a současně aby zrušil též napadené rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 5. 2015 a rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2014 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[25] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že jádrem sporu zůstává stěžovatelem tvrzený nárok na zaplacení úroku z prodlení. Stěžovatelem uváděné skutečnosti stran nezákonnosti postupu zadavatele v zadávacím řízení jsou dle žalovaného v nyní projednávané věci bezpředmětné, neboť případná oprávněnost návrhů I. a II. nemá vliv na povinnost uhradit kauci a posouzení zákonnosti postupu zadavatele není předmětem tohoto řízení. Argumentace stěžovatele týkající se vymezení pojmu nabídková cena v daném případě se opakuje, a proto žalovaný odkázal na napadená rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Stanovení kauce ve výši 100 000 Kč podle § 115 odst. 1 ZVZ se uplatní pouze v případě uložení zákazu plnění smlouvy, nelze-li nabídkovou cenu vůbec určit, nebo je-li cílem zadávané veřejné zakázky rámcová smlouva a současně je nabídková cena hodnocena pouze cenou za jednotku plnění. Zadavatel v bodu 7.3 zadávací dokumentace jednoznačně uvedl, že jednotková cena tvoří pouze základ nabídkové ceny, která bude stanovena jako součin jednotkové ceny a předpokládaného počtu vozokilometrů za období jednoho roku, nikoliv tedy pouze jednotkovou cenou. „Výslovnou definici“ nabídkové ceny v návrhu smlouvy o veřejných službách má žalovaný za nepodstatnou, neboť se jedná opět pouze o výchozí hodnotu pro stanovení smluvní ceny za plnění veřejné zakázky, vzhledem k možným odchylkám od předpokládaného

počtu skutečně ujetých kilometrů. Nepřiléhavý je odkaz stěžovatele na rozsudek krajského soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 62 Ca 18/2006 - 79. V nyní projednávané věci uchazeči jako nabídkovou cenu uváděli právě součin jednotkové ceny a předpokládaného počtu vozokilometrů. Také předpokládaný počet vozokilometrů na základě skutečných odhadů, nikoliv pouze modelové situace pro porovnávání nabídek, je třeba považovat za skutečnost mající vliv na stanovení samotné jednotkové ceny. Rovněž stěžovatel (byť s chybným zaokrouhlením) uvedl ve své nabídce nabídkovou cenu za roční plnění předpokládaného objemu vozokilometrů, nikoliv pouze jednotkové ceny. Většina nabídkových cen se v nabídkách skládá z dílčích jednotkových a položkových cen, přičemž nabídková cena jako taková reflektuje celkový objem poptávané dodávky. Argumentace stěžovatele, podle níž by si měl zadavatel dopočítávat nabídkové ceny uchazečů sám, je proti smyslu zákona, neboť závisí především na zadavateli, jakým způsobem vymezí veřejnou zakázku, které by pak měly odpovídat nabídkové ceny. Je nepřípustné „deformovat“ nabídkovou cenu pro účely stanovení kauce pro podání návrhu k žalovanému. Námitku nelogického směšování neurčitého počtu kilometrů a ceny vozokilometru, jež se také může v závislosti na vnějších okolnostech měnit, má žalovaný za nedůvodnou. Skutečnost, že stěžovatel považuje jednotkové ceny za více stabilní a předvídatelné, nemůže ovlivnit skutečně stanovenou nabídkovou cenu za předpokládaný objem plnění. Žalovaný se ve správním řízení zabýval charakterem smlouvy o veřejných službách a dospěl k závěru, že se nejedná o rámcovou smlouvu (neboť předvídala relativně konkrétní závazek smluvních stran, nikoliv předpoklad dílčích realizačních smluv). Nelze opomenout, že povaha rámcové smlouvy představuje pouze jednu z kumulativních podmínek pro uplatnění fixní kauce ve výši 100 000 Kč. Odkazy stěžovatele na jiné případy řešené u žalovaného jsou nepřípadné, neboť se liší skutkovými okolnostmi. Je třeba rozlišovat situaci, kdy rozsah poptávaných zakázek není vůbec znám a kdy je určen na základě kvalifikovaných odhadů, odpovídajících aktuálním potřebám zadavatele. S ohledem na uvedené nebyl důvod pro aplikaci zvláštního pravidla pro stanovení kauce ve výši 100 000 Kč, krajský soud věc správně posoudil a napadený rozsudek je přezkoumatelný. Žalovaný a krajský soud aplikovali § 115 odst. 1 ZVZ správně, neboť nedošlo k naplnění hypotézy právní normy. Pokud krajský soud svou argumentaci blíže vysvětlil a uvodil odkazem na smysl a účel zákona, není na tom nic nepřípustného. Ze způsobu stanovení výše kauce procentní sazbou v definovaném rozmezí plyne jednoznačný záměr zákonodárce na zohlednění hodnoty plnění veřejné zakázky. Za daných okolností (nadlimitní hodnota zakázky, smlouva uzavíraná na 10 let), je nutno hodnotit požadavek stěžovatele na kauce ve výši 100 000 Kč za nelegitimní a v rozporu s dikcí a smyslem ZVZ. Ke stěžovatelem opakovaně uplatněné námitce, že nebyl povinen platit kauci za návrh II., popř. pouze ve výši 100 000 Kč, se žalovaný ztotožnil s názorem krajského soudu. Předmětem návrhů I. a II. byly odlišné úkony zadavatele, přičemž žalovaný obligatorně přezkoumává obsah návrhů samostatně. S každým samostatným návrhem ve smyslu § 113 ZVZ je spojena samostatná náležitost - povinnost k úhradě kauce dle § 115 ZVZ, jejímž prostřednictvím stěžovatel deklaruje důvodnost svého návrhu a která je zároveň prevencí šikanózních a neoprávněných návrhů. Nikoliv bez dalšího osvědčuje důvodnost návrhu I. též oprávněnost návrhu II.; každý z návrhů má svá specifika. Takovou logikou by návrh II. postrádal smysl, neboť téhož výsledku by bylo možné dosáhnout uložením nápravného opatření již v řízení o návrhu I. Pokud by stěžovatel podal dva neoprávněné návrhy (navíc s časovým odstupem), samostatné doměření kauce ve vztahu ke každému z nich by bylo legitimní a v souladu se zákonným požadavkem na zajištění sledovaného účelu.

pokračování

[26] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§105 odst. 2 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Podle stěžovatele není přezkoumatelný závěr krajského soudu, že termín nabídková cena ve smyslu dílčího hodnotícího kritéria je pro účely zadávacího řízení zadavatelem definován v bodu 7.3 a příloze 8.1 zadávací dokumentace. Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž označil za nepřezkoumatelné argumenty krajského soudu týkající se posouzení pojmu nabídková cena a jeho rozdílu oproti jednotkové nabídkové ceně, a dále porovnání nabídkové ceny podle původních předpokladů zadavatele se skutečně uhrazenými cenami za předmětné plnění za rok 2014, což krajský soud činil za účelem zjištění, do jaké míry se číselné údaje odlišovaly. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud podrobně popsal zjištěný skutkový stav a provedl jednoznačné a vnitřně konzistentní právní hodnocení, z něhož plyne ucelený právní názor na posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy (ke správnosti posouzení podrobněji viz níže). Stěžovatelem citované pasáže rozsudku krajského soudu se zdejšímu soudu jeví jako přezkoumatelné a srozumitelné, tím spíše jsou-li čteny v kontextu celého odůvodnění rozsudku, nikoliv vytrženě, jak je v kasační stížnosti předestíral stěžovatel. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů, které důkazy provedl a proč a které nikoliv, jaké závěry stran nabídkové ceny, od které se odvíjí výše kauce, zaujal, a tedy z jakého důvodu považoval námitky a argumenty stěžovatele za liché, mylné či vyvrácené. Z kasační stížnosti je ostatně zjevné, že stěžovatel právnímu názoru krajského soudu porozuměl, neboť s ním polemizuje a odvíjí od něj kasační námitky. Pouhá skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí s právním názorem krajského soudu a žalovaného, nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani jinou vadu řízení. Posouzení správnosti právního názoru krajského soudu je pak otázkou zákonnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[31] V rámci prvního okruhu námitek je stěžejní posouzení, co je v daném případě třeba považovat za nabídkovou cenu, která je ve smyslu § 115 odst. 1 ZVZ základem

pro vyměření výše kauce. Podle § 115 odst. 1 ZVZ je navrhovatel s podáním návrhu povinen složit na účet Úřadu (žalovaného) kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 2 000 000 Kč. V případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele nebo že nabídková cena, která je předmětem hodnocení, je při zadávání rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy, je navrhovatel povinen složit 100 000 Kč.

[32] Z obsahu správního a soudního spisu plynou následující podstatné skutečnosti. Podle čl. 7.3 zadávací dokumentace (Základní požadavky zadavatele na zpracování nabídkové ceny) jsou *„[u]chazeči povinni* ***stanovit nabídkovou cenu*** *pro každou část Veřejné zakázky* ***dle níže uvedeného schématu****, které je zároveň obsaženo v příloze Zadávací dokumentace (viz Příloha 8.1). Požadavky na zpracování nabídkové ceny jsou přitom stanoveny tak, aby Uchazeči podali vzájemně porovnatelné nabídky.* ***Základní jednotkou pro stanovení nabídkové ceny*** *v Kč je 1 vozokilometr. Uchazeč pro každou část Veřejné zakázky, na kterou podává nabídku, použije vzorovou tabulku (viz Příloha 8.1), do níž doplní údaje v požadované struktuře a* ***provede konečný výpočet celkové nabídkové ceny*** *dle níže uvedeného návodu.* ***Nabídková cena bude vypočtena jako předpokládaný počet vozokilometrů násobený jednotkovou cenou za jeden vozokilometr, pro danou část Veřejné zakázky nabídnutou Uchazečem.*** *Ceny předpokládaného výkonu pro jednotlivé typy autobusů a standardy IDS budou sečteny a tento součet bude následně vynásoben součtem čísla 1 a maximálního možného navýšení předpokládaného rozsahu předmětné části Veřejné zakázky dle přílohy Zadávací dokumentace (viz Příloha 9).* [...] ***Takto získaná nabídková cena*** *pro příslušnou část Veřejné zakázky bude* ***předmětem hodnocení****. Nabídková cena musí zahrnovat veškeré náklady spojené s realizací celé předmětné části Veřejné zakázky dle podmínek stanovených v Závazném textu Návrhu smlouvy. V nabídkové ceně dle vozokilometru je Uchazeč povinen zohlednit veškeré možné náklady související s plněním Veřejné zakázky vyjma nákladů na mýtné* [...] (zvýraznění provedeno zdejším soudem - pozn. NSS).“ V Příloze 8.1 zadávací dokumentace (Formulář - Prohlášení o nabídkové ceně) se uvádí: *„Uchazeč* [...] *provede konečný výpočet celkové nabídkové ceny pro příslušnou část Veřejné zakázky.* [...] *Nabídková cena bude vypočtena jako předpokládaný počet vozokilometrů násobený jednotkovou cenou za jeden vozokilometr, pro danou část Veřejné zakázky nabídnutou Uchazečem. Ceny předpokládaného výkonu pro jednotlivé typy autobusů a standardy IDS JMK budou sečteny a tento součet bude následně vynásoben součtem čísla 1 a maximálního možného navýšení předpokládaného rozsahu předmětné části Veřejné zakázky*[.]“ Následuje modelový příklad vyplnění tabulky pro určení nabídkové ceny pro jednotlivé části veřejné zakázky. Vstupy pro výpočet nabídkové ceny jsou dle tabulky počet km předpokládaného ročního výkonu jednotlivých vozidel (autobusů), jednotková cena za 1 vozokilometr, cena předpokládaného výkonu a maximální možné navýšení ročního výkonu. Ze všech uvedených vstupů je vypočtena výsledná nabídková cena.

[33] Podle čl. 4.1 zadávací dokumentace je předpokládaný maximální rozsah plnění veřejné zakázky vyjádřen počtem kilometrů, který vyplývá ze stavu jízdních řádů, spojů a linek ke dni zahájení zadávacího řízení, přičemž zahrnuje rozsah případného plnění, které bude v průběhu plnění veřejné zakázky poskytnuto nad rámec uvedeného rozsahu. Tento rozsah je dále vymezen v příloze 9. zadávací dokumentace ve vztahu k jednotlivým částem veřejné zakázky. U každé části veřejné zakázky byl vymezen mj. předpokládaný roční

objem kilometrů pro příslušnou část veřejné zakázky a jeho maximální možné navýšení (vztaženo k období 10 let).

[34] Podle čl. 10 zadávací dokumentace (Hodnocení nabídek) je základním hodnotícím kritériem ve smyslu § 78 odst. 1 písm. a) ZVZ ekonomická výhodnost nabídek, s tím, že postup způsobu hodnocení nabídek včetně podrobného vymezení hodnotících kritérií, tvoří přílohu 7 zadávací dokumentace. V příloze 7 zadávací dokumentace (Hodnocení nabídek), kterou provedl k důkazu krajský soud, jsou vymezena dvě dílčí hodnotící kritéria: celková nabídková cena s váhou 80 % a metodika přístupu k organizačnímu a technickému zabezpečení provozu s váhou 20 %. K nabídkové ceně je pak uvedeno: „*Předmětem hodnocení je* ***nabídková cena Uchazeče vypočtená jako předpokládaný počet vozokilometrů násobený jednotkovou cenou za jeden vozokilometr****, pro danou část Veřejné zakázky nabídnutou Uchazečem* (zvýraznění provedeno zdejším soudem - pozn. NSS).“ Krajský soud dále provedl k důkazu písemné zprávy zadavatele ze dne 4. 9. 2013 týkající se částí 8 až 20 veřejné zakázky, ve kterých je u jednotlivých uchazečů vždy uvedena nabídková cena bez DPH za jeden rok.

[35] Nejvyšší správní soud předesílá, že se ztotožňuje s posouzením provedeným krajským soudem, na které tímto odkazuje, přičemž svůj názor blíže zdůvodňuje dále.

[36] Nejvyšší správní soud dospěl ke shodnému závěru, jako krajský soud, že nabídková cena byla v zadávací dokumentaci stanovena jednoznačně a srozumitelně. V čl. 7.3 zadávací dokumentace a příloze 8.1 zadávací dokumentace jsou zjevně vymezeny požadavky na způsob zpracování (konstrukce) nabídkové ceny ve smyslu § 44 odst. 3 písm. f) ZVZ. Cena za jeden vozokilometr je zjevně pouze jedním z několika vstupů pro stanovení nabídkové ceny, která byla zadavatelem hodnocena a na jejímž základě byla vybírána nejvhodnější nabídka. Jak plyne z písemných zpráv zadavatele pro jednotlivé části veřejné zakázky, které provedl krajský soud k důkazu, uchazeči o veřejnou zakázku zpracovali nabídkovou cenu shodně (výsledné hodnoty rámcově odpovídají součinu předpokládaného počtu vozokilometrů násobeného jednotkovou cenou za jeden vozokilometr dle typu autobusu a s příslušným navýšením). Nabídková cena ani jednoho z uchazečů (včetně stěžovatele) neodpovídala toliko jednotkové ceně za jeden vozokilometr. Stejně jako krajský soud, také Nejvyšší správní soud považuje mechanismus pro výpočet nabídkové ceny za jasný a přehledný, přičemž jeho srozumitelnost je podpořena příkladem jeho vyplnění a aplikace v zadávací dokumentaci. Uchazeči jej zjevně pochopili, protože na jeho základě byli schopni v každé předmětné části veřejné nabídky kalkulovat nabídkovou cenu.

[37] ZVZ nevylučuje, aby nabídkovou cenou byla cena modelová určená způsobem, jak učinil zadavatel, tedy stanovená na základě určitých kritérií vymezených zadavatelem v zadávací dokumentaci. Na konstrukci nabídkové ceny, jak je učiněna v nyní projednávané věci, tedy Nejvyšší správní soud neshledává nic neobvyklého ani nezákonného, přičemž je v souladu s judikaturou soudů ve správním soudnictví, např. s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2010, č. j. 62 Ca 89/2008 - 51, publ. pod č. 2043/2010 Sb. NSS, z něhož se podává následující právní věta: „*Je-li předmět veřejné zakázky vymezen dostatečně jasně, určitě a srozumitelně a mají-li být kromě samotného předmětu veřejné zakázky v nabídkové ceně zohledněny související a na předmět veřejné*

zakázky navázané obchodní procesy mezi zadavatelem a dodavatelem, pak za podmínky, že je zohlednění těchto procesů jasné, zřetelné, srozumitelné, nikoho neznevýhodňující a zároveň i zpětně přezkoumatelné, neporušuje tímto zadavatel § 77 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neboť i v takovém případě je nabídková cena konstruována „ve vztahu k předmětu veřejné zakázky"." Zadavatel dostatečným způsobem vymezil jednotlivé vstupy pro výpočet nabídkové ceny tak, aby mohli uchazeči podat nabídky s porovnatelnými nabídkovými cenami. Za tímto účelem stanovil zadavatel modelové údaje (zejm. předpokládaný počet vozokilometrů), čímž „zafixoval" vstupní údaje pro výpočet nabídkové ceny tak, aby byla porovnatelná. Pokud tedy byla nabídková cena v daném případě konstruována v návaznosti na počet km předem stanoveného a všem uchazečům známého předpokládaného ročního výkonu jednotlivých vozidel, dále na jednotkovou cenu za 1 vozokilometr a maximální možné navýšení ročního výkonu, pak bylo možné určit konkrétní výši nabídkové ceny. Skutečnost, že se takto modelově vypočtená nabídková cena může (oproti okamžiku hodnocení, popř. posouzení nabídek) při následném plnění změnit, nemůže sama o sobě zpochybnit konkrétní výši nabídkové ceny pro účely hodnocení nabídek. Případné změny ceny během reálného plnění zakázky již nejsou z hlediska ZVZ relevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2013, č. j. 2 Afs 4/2013 - 57, zejm. body [22.] a [23.]).

[38] Stěžovatel na podporu svého názoru o tom, že nabídkovou cenou by měla být cena za jeden vozokilometr, uváděl, že zadavatel si celkovou nabídkovou cenu mohl vypočítat sám jednoduchým výpočtem. Takový argument ovšem sám o sobě nemůže nic změnit na tom, že zadavatel jasně a srozumitelně vymezil, jakým způsobem mají uchazeči kalkulovat nabídkovou cenu. Požadavek zadavatele, aby nabídková cena odpovídala (byť modelově) částce, kterou zadavatel za poptávané služby v konečném důsledku reálně vynaloží, považuje zdejší soud za logický. Naopak argumentace stěžovatele postrádá legitimní opodstatnění, neboť je zjevně vedena snahou zpochybnit způsob stanovení nabídkové ceny v zadávacím řízení pouze proto, aby stěžovatele stíhala povinnost složit kauci za návrh podle § 115 odst. 1 ZVZ toliko ve výši 100 000 Kč. Výklad stěžovatele však odhlíží od záměru zadavatele, který konstrukcí nabídkové ceny zjevně zamýšlel možnost porovnat ceny odpovídající jeho aktuálním potřebám, nikoliv pouze jednotkové ceně za jeden kilometr. Výše kauce za návrh je toliko nepřímým důsledkem výše (resp. způsobu určení) nabídkové ceny, jak ji stanovil zadavatel v zadávacím řízení. Kauce podle § 115 odst. 1 věty první ZVZ již ze své podstaty odráží význam a rozsah konkrétní veřejné zakázky, pokud je zásadně určena procentuální výší v návaznosti na nabídkovou cenu navrhovatele. Lze souhlasit s krajským soudem, že kauce by měla korespondovat s rozsahem a významem konkrétní veřejné zakázky a měla by se v ní odrážet reálná hodnota plnění, k němuž zadávací řízení směřuje. Uvedené je v souladu rovněž se smyslem a účelem kauce, která je druhem peněžité záruky zabezpečující skutečnost, že návrh na zahájení řízení nebude podáván bezdůvodně za účelem prodlužování zadávacího řízení, jehož je přezkumné řízení součástí, a právní nejistoty účastníků zadávacího řízení (srov. Jurčík, R. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 679). Vzhledem k podstatě institutu kauce je nepochybně legitimní, pokud její výše (zásadně) odpovídá konkrétnímu zadávacímu řízení a ceně (resp. hodnotě) předmětné veřejné zakázky.

[39] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše uvedené závěry nejsou v rozporu ani s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2009, č. j. 62 Ca 18/2006 -

pokračování

79, na který stěžovatel odkazoval (a v němž se soud zabýval zejména vymezením rozdílu mezi pojmy předpokládaná cena a nabídková cena, tedy skutkově a právně odlišným případem). Dále zdejší soud poznamenává, že argument stěžovatele, podle kterého lze z delší doby plnění bez dalšího usuzovat spíše na rámcový charakter smlouvy a cenu odvozenou od jednotkových cen, je obecný, nepřesný a neodpovídá skutkovým okolnostem nyní projednávané věci. Je totiž zřejmé, že v nyní posuzovaném případě měla být smlouva o veřejných službách uzavřena na dobu deseti let, což samo o sobě o rámcovém charakteru smlouvy nesvědčí. Především je však s ohledem na předmět tohoto řízení podstatné, že bylo možné určit nabídkovou cenu stěžovatele, od které se odvíjela výše kauce určená podle § 115 odst. 1 věty první ZVZ, přičemž se nejednalo o cenu za jednotku plnění. Nebylo tedy třeba blíže posuzovat, zda je smlouva o veřejných službách rámcovou či nikoliv, jak již správně posoudil krajský soud (blíže viz str. 9 a 10 napadeného rozsudku). V důsledku uvedeného je irelevantní také argumentace stěžovatele, že předseda žalovaného v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015 ve věci uchazeče TRADO BUS označil smlouvu za rámcovou.

[40] Stěžovatel dále namítal, že v návrhu smlouvy o veřejných službách, který je součástí zadávací dokumentace, existuje definice nabídkové ceny odlišná od výše uvedené a že krajský soud nezdůvodnil, proč upřednostnil výklad pojmu nabídková cena podle čl. 7.3 a přílohy 8.1 zadávací dokumentace oproti definici v návrhu smlouvy. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že není pravdou, že by krajský soud své závěry neobjasnil. Naopak krajský soud vysvětlil, že dle jeho názoru měl pojem nabídková cena v návrhu smlouvy o veřejných službách odlišný význam od zadávací dokumentace, nicméně pro danou věc je podstatné, že návrh smlouvy a definice v něm uvedené jsou toliko součástí *„smluvního instrumentária předmětné veřejné zakázky“*. S uvedeným se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Podle čl. 1.1 smlouvy o veřejných službách v přepravě cestujících ve veřejné linkové osobní dopravě se nabídkovou cenou rozumí *„cena za jeden kilometr pro příslušnou Výběrovou skupinu, za niž Dopravce plní své závazky v souladu s touto Smlouvou, a to dále dle členění podle typu Vozidla a standardu výbavy IDS; Nabídkové ceny pro jednotlivé Výběrové skupiny jsou uvedeny v Příloze č. 2 a jejich výše se upravuje postupy dle této Smlouvy“*; výběrová skupina znamená *„skupinu Autobusových linek, případně i vybraných Spojů, jež tvoří předmět dílčí části Veřejné zakázky a u nichž je Dopravce povinen zabezpečit přepravu cestujících v souladu s touto Smlouvou“*. Z uvedeného je zřejmé, že význam pojmu nabídková cena a její konstrukce podle smlouvy o veřejných službách je skutečně jiný, než ve smyslu čl. 7.3 a přílohy 8.1 zadávací dokumentace. V tomto ohledu lze tedy se stěžovatelem souhlasit. Podstatným východiskem posouzení nyní projednávané věci je ovšem skutečnost, že smluvní vztah mezi zadavatelem jako objednatelem a vybraným uchazečem jako dopravcem je primárně vztahem soukromoprávním. Pojem nabídková cena je proto v návrhu smlouvy o veřejných službách definován především pro účely závazku mezi smluvními stranami (tj. zadavatelem a vybraným uchazečem). Její stanovení je tak záležitostí dohody smluvních stran a je určující pro obsah závazku z pohledu soukromého práva. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že přílohy a dodatky zadávací dokumentace, byť se týkají *a priori* soukromoprávních poměrů, mohou objasňovat skutečnosti týkající se veřejné zakázky a mít význam v interpretační rovině. Na druhou stranu však není možné, aby byl obsah zákonného pojmu nabídková cena určován výhradně smluvně, tj. dohodou mezi stranami (zadavatelem jako objednatelem a

příslušným uchazečem jako poskytovatelem), aniž by byly zohledněny veřejnoprávní aspekty zadávání veřejných zakázek. Přestože je tedy návrh smlouvy o veřejných službách součástí zadávací dokumentace, definice nabídkové ceny tak, jak je konstruována pro účely tohoto návrhu, se v dané věci a ve světle čl. 7.3 a přílohy 8.1 zadávací dokumentace neshoduje s vymezením nabídkové ceny ve smyslu § 44 odst. 3 písm. f) a § 115 odst. 1 ZVZ. Z obsahu zadávací dokumentace jako celku (včetně návrhu smlouvy o veřejných službách) naopak vyplývá, že nabídková cena, která je podstatná z hlediska příslušných ustanovení ZVZ, byla konstruována a stanovena podle čl. 7.3 a přílohy 8.1 zadávací dokumentace (opětovně srov. bod [37] tohoto rozsudku).

[41] Stěžovatel v žalobě na podkladě čl. 3 smlouvy o veřejných službách namítal, že nabídková cena, resp. odměna vybranému uchazeči - poskytovateli služeb se odvíjí od jednotkové ceny za jeden kilometr. Na to krajský soud v napadeném rozsudku reagoval tak, že logikou stěžovatele by také tato „nabídková cena“ ve smyslu smlouvy o veřejných službách musela být modelovou cenou, neboť v čl. 3 smlouvy o veřejných službách je algoritmus upravující cenu za jeden vozokilometr v návaznosti na vnější, v době podání nabídky neznámé okolnosti. V této souvislosti stěžovatel v kasační stížnosti argumentoval, že krajský soud nelogicky klade rovnítko mezi neurčitý počet kilometrů, které by se v rámci plnění veřejné zakázky měly „odjezdit“, a cenu za jeden vozokilometr ve smyslu čl. 3 smlouvy o veřejných službách. Z výše uvedeného posouzení zdejšího soudu je zřejmé, že krajský soud se s námitkou stěžovatele přezkoumatelným způsobem vypořádal, přičemž vysvětlil, že nabídková cena, od které se odvíjela výše kauce, nemůže být dovozována ze smlouvy o veřejných službách, a to ani z jejího čl. 3, jak činil stěžovatel (tím spíše, že algoritmus založený na „vnějších vlivech“ je mnohem více modelový, než stanovení konkrétního předpokládaného počtu výkonu km k okamžiku hodnocení nabídek tak, aby z nich mohla být vypočtena porovnatelná nabídková cena). Také s tímto posouzením krajského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[42] Nejvyšší správní soud souhlasí také se způsobem, jakým krajský soud vypořádal námitku stěžovatele, že žalovaný postupoval v rozporu se svou dosavadní praxí, konkrétně s věcmi, v nichž byla vydána rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č. j. ÚOHS-S353/2009/VZ-2312/2010/540/DCh, a ze dne 7. 10. 2013, č. j. ÚOHS-S452/2013/VZ-18300/2013/521/VSt. Krajský soud provedl k důkazu relevantní části správních spisů v obou citovaných věcech u jednání dne 6. 10. 2016. Žádný z účastníků na dotaz krajského soudu nevznesl proti provedenému dokazování námitky. V prvním zmiňovaném případě byly přezkoumávány úkony zadavatele při zadávání veřejné zakázky - rámcové smlouvy na poskytování právního poradenství. Jak správně poznamenal již krajský soud, k otázce nastavení hodnotících kritérií a konstrukce nabídkových cen v uvedené věci rozhodnutí ani správní spis neobsahují žádný podklad. Již s ohledem na povahu této veřejné zakázky je však zřejmé, že se jednalo o skutkově odlišnou věc, v níž byla nabídková cena konstruována jinak než výpočtem, jehož vstupy jsou cena vozokilometru, předpokládaný výkon km a maximální navýšení takového výkonu v souladu s požadavky zadavatele týkajícími se zajištění obslužnosti linkové osobní dopravy. O tom, že se jednalo o skutkově a právně totožnou věc, bez dalšího nesvědčí ani skutečnost, že podle citovaného rozhodnutí ze dne 26. 4. 2010 byla kauce stanovena ve výši 100 000 Kč se zdůvodněním, že zadavatelem stanovený výpočet nabídkové ceny sloužil pouze pro účely hodnocení nabídek (tj. jako modelová cena). Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, že z rozhodnutí

žalovaného ze dne 26. 4. 2010 je zjevné, že žalovaný vůči stěžovateli postupoval diskriminačně a nezákonně. Ve druhém případě byla sice zadávána na první pohled obdobná veřejná zakázka na zajištění dopravní obslužnosti linkovou dopravou, nabídková cena však byla konstruována odlišně od nyní projednávané věci. Ze Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 27. 5. 2013, která je součástí správního spisu, plyne, že jedním z dílčích hodnotících kritérií je základní cena dopravního výkonu na 1 km v Kč bez DPH, tedy cena jednotková. Oproti tomu v nyní projednávané věci byla nabídková cena konstruována zjevně odlišně (k jejímu výpočtu viz výše). Ani v druhém případě tak nelze stěžovateli přisvědčit, že by se jednalo o skutkově a právně totožnou věc s nyní projednávanou věcí, ve které nabídková cena umožňovala stanovit kauci způsobem podle § 115 odst. 1 věty první ZVZ.

[43] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační námitky týkající se nesprávného posouzení výše a způsobu stanovení nabídkové ceny, která je ve smyslu § 115 odst. 1 věty první ZVZ základem pro vyměření výše kauce, nejsou důvodné.

[44] Stěžovatel dále namítal, že pokud u žalovaného podal dva návrhy na přezkum úkonů zadavatele, které se však týkaly téhož pochybení, nestíhala jej povinnost zaplatit kauci za druhý z návrhů. Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Mezi účastníky není sporné, že stěžovatel podal návrhy I. a II. směřující proti odlišným úkonům zadavatele. V nyní projednávané věci lze vycházet ze závěrů zdejšího soudu učiněných v rozsudku ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015 - 38: „*Z textu zákona o veřejných zakázkách plyne vázanost kauce na návrh, nikoliv na zadávací řízení jako celek, což odpovídá také smyslu a účelu zákona (podstatou kauce je zejména omezení podávání bezdůvodných návrhů, neodůvodněného zatěžování žalovaného, zamezení prodlužování a komplikacím v zadávacím řízení, ale například také částečná úhrada nákladů spojených s přezkumnou činností žalovaného).* […] *nelze vyloučit, že by žalovaný v důsledku různých výsledků správních řízení naložil se složenými kaucemi odlišně (tj. některou kauci by vrátil, jiná by se stala příjmem státního rozpočtu; srov. § 115 odst. 2, 3 a 4 zákona o veřejných zakázkách). Složení kauce, resp. doklad o tom, že byla složena, je ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách náležitostí návrhu. Žalovaný se tedy uvedeným zabývá před samotným věcným přezkumem, tj. před posouzením argumentace uvedené v návrhu a namítané nesprávnosti postupu zadavatele. Jinými slovy, návrhem se v této fázi žalovaný zabývá pouze do té míry, aby posoudil jeho náležitosti a další procesní podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro meritorní rozhodnutí ve správním řízení.* […] ***Smysl kauce se při postupu žalovaného oprávněně projevuje v tom, že procesní riziko propadnutí kauce nese stěžovatel ve vztahu ke každému návrhu samostatně a odděleně, jakkoliv spolu návrhy z časového a argumentačního hlediska souvisí.*** *A priori totiž nelze vyloučit, že by ve vztahu k jednotlivým návrhům žalovaný rozhodl různým způsobem, což by mělo vliv také na nakládání s kaucí (viz výše).*“ Je zřejmé, že stěžovatel byl v daném případě povinen složit kauci za každý z návrhů I. a II., neboť byly podány dva samostatné návrhy proti odlišným úkonům zadavatele. Z povahy věci tedy argumentace stěžovatele v těchto návrzích musela být v prvé řadě založena na tvrzení, proč každý z uvedených úkonů, tj. 1) vyloučení uchazeče (stěžovatele) a 2) výběr nejvhodnější nabídky, byl nezákonný. Jinými slovy řečeno, i kdyby stěžovatel zakládal své argumenty na totožném pochybení zadavatele, nic to nemění na skutečnosti, že zdůvodňoval jednak to, proč bylo jeho vyloučení ze zadávacího řízení nezákonné, a v druhém případě to,

z jakého důvodu považuje výběr nejvhodnější nabídky za nesprávný. Samotná věcná argumentace, jakkoliv mohla mít totožný základ, je však záležitostí meritorního přezkumu, nikoliv fáze zkoumání náležitostí návrhu.

[45] Z uvedeného rovněž vyplývá, že složení kauce za každý podaný návrh nemůže být vyloučeno ani tehdy, pokud se žalovaný následně rozhodne řízení o některých návrzích spojit ve smyslu § 140 správního řádu. Právní předpisy pro takový případ nepředpokládají, že by žalovaný měl kauci vrátit (*a contratio* stejně tak nepožadují, aby navrhovatel složil kauci tehdy, dospěje-li žalovaný k závěru, že na základě jednoho návrhu povede více samostatných správních řízení; k tomu lze opětovně srovnat rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015 - 38). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že je věcí účastníka, které úkony zadavatele se rozhodne napadnout, a které nikoliv. Procesní strategii a rozhodování účastníka jistě může ovlivnit vědomí povinnosti za každý návrh uhradit kauci. Uvedené však samo o sobě není důvodem pro konstatování nelegitimnosti či nepřiměřenosti kauce; naopak se jedná o jeden ze základních projevů jejího smyslu a účelu (viz výše). Jak je ostatně uvedeno ve stěžovatelem citovaném rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci *Orizzontale Salute*, C-61/14 (bod 64), z ustanovení unijních směrnic v oblasti veřejných zakázek, jako je např. čl. 47 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, vyplývá, že podmínkou účasti subjektu na veřejné zakázce je jeho náležitá hospodářská a finanční způsobilost, v rámci níž musí počítat také s úhradou poplatků (a kaucí) souvisejících se zadávacím řízením. Skutečnost, že by kauce v celkové výši 4 000 000 Kč byla v případě stěžovatele (vzhledem k jeho ekonomickému postavení) nepřiměřená, stěžovatel v řízení před správními soudy ani žalovaným netvrdil a nijak nedokládal.

[46] K rozsudku Soudního dvora Evropské unie *Orizzontale Salute*, C-61/14, lze pro úplnost konstatovat, že se zabýval skutkově a právně odlišnou věcí, než je nyní projednávaný případ. Ve věci řešené v uvedeném rozsudku byly zaplaceny soudní poplatky ve správním soudnictví v oblasti přezkumu veřejných zakázek; oproti tomu stěžovatel v této věci složil potenciálně vratné kauce za návrhy podané u žalovaného správního orgánu (jež mu následně byly v plné výši vráceny). Závěry učiněné v citovaném rozsudku, i pokud by byly analogicky vztaženy ke kaucím, nejsou s posouzením věci stěžovatele v rozporu. Jejich podstatu podrobně a logicky vyložil již krajský soud na str. 13 napadeného rozsudku, přičemž Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a vzhledem ke stručnosti argumentů stěžovatele v kasační stížnosti (jakož i tomu, že se jedná o pouhé zopakování tvrzení uvedených v žalobě) na něj rovněž v tomto směru plně odkazuje.

[47] Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil námitce nesprávného posouzení povinnosti zaplatit kauci vedle návrhu I. také za návrh II.

[48] Nejvyšší správní soud tedy neshledal v postupu žalovaného, jeho předsedy a ani krajského soudu namítaná pochybení. Stěžovateli na základě jeho žádosti nevznikl nárok na vrácení přeplatku na kaucích (jež mu byly vráceny dne 6. 11. 2014 na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014) ani na úhradu úroku podle § 254 daňového řádu.

pokračování

[49] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že stěžovatel ke kasační stížnosti doložil nad rámec listin obsažených ve správním a soudním spise vyrozumění Policie České republiky ze dne 31. 7. 2015. S ohledem na skutečnost, že věc bylo možné posoudit na základě obsahu správního a soudního spisu a dosud zjištěného skutkového stavu, považoval Nejvyšší správní soud provedení uvedené listiny k důkazu, případně provedení dalších důkazů, za nadbytečné, neboť případná důvodnost návrhů I. a II. nemohla mít vliv na povinnost uhradit kauci; posouzení zákonnosti postupu zadavatele v zadávacím řízení není předmětem tohoto řízení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[50] Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[51] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 31. ledna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu